

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A IV-A CIVILĂ
ÎNCHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 20.10.2015
TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:
PREȘEDINTE: **A. G. Ț.**
JUDECĂTOR: **A. P.**
GREFIER: **M. C. V.**

Pe rol soluționarea apelului declarat de apelantul BEJ T. G. împotriva sentinței civile nr. 1807/16.02.2015 pronunțate de Judecătoria Sectorului 2 în dosarul nr. 23057/300/2014, în contradictoriu cu intimata B. SA, având ca obiect contestație la executare, întoarcere executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns apelantul prin avocat M. M., lipsind cealaltă parte.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Tribunalul constată că, prioritar altor discuții, se impune depunerea la dosar a unei noi delegații în apel în conformitate cu disp. art. 87 alin. 2 N.C.pr.civ., pentru a se face dovada calității de reprezentant, sens în care lasă dosarul la a doua strigare.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns apelantul prin avocat M. M. care depune delegație la dosarul cauzei, lipsind cealaltă parte.

Tribunalul acordă cuvântul pe excepția lipsei calității procesuale active în apel, invocată prin întâmpinare de intimată.

Apelantul, prin avocat, solicită respingerea excepției lipsei calității procesuale active față de împrejurarea că obiectul dedus judecății este reprezentat de dreptul personal al executorului la onorariu, nefiind vorba de un drept al biroului sau al biroul executorilor asociați. Totodată, apreciază că creanța urmărită reprezintă plata muncii efectuate.

Tribunalul respinge excepția lipsei calității procesuale active având în vedere că apelul a fost formulat de numitul T. G. având calitate de executor judecătoresc astfel că rezultă că există identitate între persoana de la fond și apelantul, după care acordă cuvântul pe cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Apelantul, prin avocat, solicită admiterea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciind că aceasta este întemeiată în baza disp. art. 519 N.C.pr.civ. și precizând că problema de drept a cărei dezlegare se solicită privește circa 200 de dosare.

Tribunalul reține dosarul în pronunțare asupra solicitării de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

TRIBUNALUL:

Deliberând cu prioritate asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, constată următoarele:

Prin cererea formulată de apelantul T. G., executor judecătoresc, s-a solicitat pronunțarea unei încheieri privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile asupra unor probleme de drept în ceea ce privește modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 371/7 alin.1, 2 și 4 Vechiul Cod de procedură civilă, a disp. art. 39 alin.3 din Legea nr. 188/2000, precum și stabilirea dacă disp. art. 371/7 din Vechiul Cod de procedură civilă sunt norme imperative de la care se poate deroga prin convenția părților.

Verificând motivele care susțin admisibilitatea cererii, potrivit disp. art. 519 Noul Cod de procedură Civilă, tribunalul reține că acestea sunt îndeplinite, astfel:

Chestiunea în litigiu este una de drept și privește interpretarea disp. art. 371/7 Vechiul Cod de procedură civilă coroborat cu disp. art. 39 alin.3 din Legea nr. 188/2000, pentru a stabili dacă procesul-verbal de cheltuieli de executare reprezintă titlu executoriu nu numai împotriva debitorului, ci și a creditorului, precum și caracterul acestei norme.

Astfel, această chestiune de drept este una nouă, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și care nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii, iar de modul de soluționare al acestei probleme de drept depinde soluționarea prezentei cauze, care reprezintă o contestație la executare întemeiată tocmai pe aceste considerente, respectiv faptul că procesul-verbal de cheltuieli de executare nu reprezintă titlu executoriu împotriva creditorului (cu excepția situației în care creditorul a renunțat la executare) și că, și dacă ar reprezenta, părțile au derogat prin convenție, care este aplicabilă.

De asemenea, sub aspectul admisibilității, tribunalul reține că problema de drept s-a ivit în soluționarea apelului formulat împotriva sentinței dată în contestație la executare, soluția tribunalului urmând a avea caracter definitiv.

Reluând aspectele legate de problema de drept expusă, trebuie menționat că se întrevăd două puncte de vedere distincte, două interpretări posibile. Astfel:

1. Într-o opinie, care este și opinia apelantului din prezentul dosar, s-a susținut că, potrivit disp. art. 371/7 alin.1 Vechiul Cod de procedură civilă, partea care solicită îndeplinirea unui act sau a unei activități care interesează executarea silită este obligată să avanseze cheltuielile necesare, iar pentru actele sau activitățile dispuse din oficiu, cheltuielile se avansează de creditor.

În situația în care executorul a efectuat acte de executare silită fără a fi avansate sume reprezentând onorariul său și există imposibilitatea executării debitorului ca urmare a lipsei bunurilor urmăribile, în cadrul acestei opinii, se apreciază că procesul-verbal de cheltuieli de executare reprezintă titlu executoriu și împotriva creditorului, conform art. 371/7 alin.4 Vechiul Cod de procedură Civilă, care nu distinge.

Astfel, executorul judecătoresc susține că riscul insolvabilității debitorului nu trebuie suportat de executor, care, conform disp. art. 39 alin.3 din Legea nr. 188/2000, nu poate condiționa punerea în executare a hotărârilor judecătorești de plata anticipată a onorariului, ci trebuie suportată de creditor.

O a doua problemă este reprezentată de caracterul acestei norme interpretate în sensul că procesul-verbal de cheltuieli de executare reprezintă titlu executoriu și împotriva creditorului, în opinia executorului judecătoresc apelant aceasta fiind o normă imperativă, de la care părțile (creditorul și executorul) nu pot deroga prin intermediul unei convenții.

2. În cadrul celei de-a doua opinii, care reprezintă și opinia completului de judecată, din interpretarea coroborată a disp. art. 371/7 Vechiul Cod de procedură civilă cu disp. art. 39 din Legea nr. 188/2000, procesul-verbal de cheltuieli de executare reprezintă titlu executoriu doar împotriva debitorului, putând reprezenta titlu executoriu împotriva creditorului doar în situația în care creditorul a renunțat la executare, conform disp. art. 371/7 alin.2 Vechiul Cod de procedură civilă.

Astfel, conform disp. art. 39 din Legea nr. 188/2000 „executorii judecătorești nu pot condiționa punerea în executare a hotărârilor judecătorești de plata anticipată a onorariului”.

Nu se poate susținerea în sensul că acest text se aplică doar titlurilor executorii-hotărâri judecătorești- și nu și altor titluri executorii, cum ar fi contractul de credit din prezenta cauză, întrucât această diferențiere între titlurile executorii nu se justifică, executorul judecătoresc îndeplinind o funcție publică în executarea oricărui titlu executoriu. Este evident așadar că referirea la „hotărârile judecătorești” este doar o formulare nefericită a legii, fără a putea fi restrânsă aplicabilitatea textului legal doar la aceste titluri executorii.

În ceea ce privește argumentul dedus din disp. art. 371/7 alin.1 C.proc.civ., în sensul că textul prevede că partea care solicită îndeplinirea unui act ce interesează executarea silită este obligată să avanseze cheltuielile necesare în acest scop, coroborând acest text cu disp. art. 39 din Legea nr. 188/2000 sus-citat, tribunalul constată că partea creditoare este obligată doar la a avansa cheltuielile inițiale și absolut necesare demarării executării silite și nu toate cheltuielile de executare, așa cum a pretins executorul judecătoresc și pentru care a emis procesul-verbal de cheltuieli de executare.

Restul cheltuielilor de executare sunt în sarcina debitorului, așa cum menționează expres alin.2 al art. 371/7 Vechiul Cod de procedură civilă, iar procesul-verbal de cheltuieli de executare este titlu executoriu doar împotriva acestuia, cu excepția situației expres reglementate tot de alin.2, respectiv situația în care creditorul a renunțat la executare.

Se apreciază că, din moment ce textul alin.2 stabilește cu caracter de excepție în ce situație creditorul poate fi urmărit pentru cheltuielile de executare, respectiv în situația în care a renunțat la executare, această excepție este de strictă interpretare și nu poate fi extinsă.

Menționăm că, întrucât în cadrul acestei opinii, s-a apreciat că procesul-verbal de cheltuieli de executare nu este titlu executoriu împotriva creditorului (cu excepția situației în care acesta renunță la executare), nu se pune problema caracterului imperativ sau dispozitiv al normei care ar stabili caracterul de titlu executoriu împotriva creditorului.

În concluzie, în baza art. 520 Noul Cod de procedură civilă, tribunalul va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru a stabili, în interpretarea art. 371/7 C.proc.civ. coroborat cu art. 39 alin.3 din Legea nr. 188/2000, dacă procesul-verbal de cheltuieli de executare reprezintă titlu executoriu împotriva creditorului și în alte situații decât aceea în care creditorul renunță la executare și, în măsura în care reprezintă titlu executoriu, dacă această normă are caracter imperativ sau dispozitiv.

Raportat la art. 520 alin.2 Noul Cod de procedură civilă va suspenda cauza

până la pronunțarea hotărârii prelabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

DISPUNE:

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile privind modul de interpretare și aplicare al disp. art. 371 ind. 7 C.pr.civ. și art. 39 alin. 3 din Legea 188/2000.

Suspendă soluționarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prelabile.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 20.10.2015.

PREȘEDINTE

A.G.Ț

JUDECĂTOR

A.P

GREFIER

M.C.V